

ikke andet at gøre, end give sig i Lag med det.

Her i Korsør har vi prøvet paa forskellige Maader og med gunstigt, om end ikke lige gunstigt, Resultat. I Vinteren 1910 havde vi en Aftenunderholdning med Oplæsning, Sang og Musik, som gav et Overskud paa 65 Kr., — 1911 en meget vellykket Dilettantforestilling for fuldt Hus, men Overskudet var dog mindre end første Gang.

Saa fik Formanden den Idé at arrangere en Udstilling af kvindeligt Haandarbejde, fordi en saadan ligger Kvindesagen nærmere, maatte skabe mere Interesse og give bedre Udbytte. Allerede saa tidligt som i Efteraaret begyndte Formanden at gaa rundt til en Mængde Familier for at tale med dem om Sagen, gøre dem interesserede og faa dem til at love Arbejder, og saaledes lægge en Grund, hvorpaa man kunde haabe at bygge noget op. Da Udstillingskomitéen dannedes en af de første Dage efter Paaske forelaa allerede en ret betydelig Liste med Løfter om Udstillingsgenstande, og nu gik det rask fremad.

Fra 1ste Maj arbejdede en Stab af Byens intelligente og dygtige Damer paa at gøre Arrangementet saa smukt og smagfuldt som muligt, og 5te Maj aabnedes vor Udstilling i Teknisk Skoles Lokaler. Gyrithe Lemche talte først varmt og begejstret som altid om »Dansk Kvindesamfunds Historie gennem 40 Aar«, hvorefter Kredsformanden, Dorothea Iversen med et Par Ord knyttede Forbindelsen mellem dette Foredrag og den forhaandenværende Udstilling. Det tør nok siges, at Korsør overskadede sine egne Indvaanere, hvem anede dog, at her fandtes en saadan Rigdom af fine og smukke Haandarbejder!

Væggene i det ene Værelse var fra øverst til nederst beklædt med Tæpper i mange forskellige Mønstre og Farver, de hvide arrangerede for sig paa to Vægge, de kulørte paa de to andre, i en bred Niche i Væggen var anbragt en Afdeling fra Askov Væveskole, hvoraf især Gobelinerne og nogle henrivende fine vævede Langsjaler vakte Beundring. Paa Borde langs de to Vægge var anbragt alle hvide Haandarbejder i Hedebo-syning, fransk og engelsk Broderi. Fra Nyborg havde vi den Hedebo-Dug, som fornylig var udstillet i Kolding, og endnu en, som var større og smukkere, ligesom en stor Kaffedug med fransk og engelsk Broderi og indlagte Kniplinger (tilhørende Fru Winkel her i Byen) tiltrak sig megen Opmærksomhed.

En Afdeling af fine, gamle Broderier samlede stadig begejstrede Tilskuere, særlig for-

skellige Lommetørklæder, et Stykke med uendelig fint syede Grunde, en Daabskjole og Hue, samt nogle gamle Korsklæder og Hovedlin. Paa et bredt Bord, som gik igennem hele Lokalets Længde, var anbragt al Slags kulørt Haandarbejde, deriblandt flere smukke Kunstbroderier. I et andet Lokale var Malerier, udskaarne Møbler, dejlige malede Kakkelovnskærme, haandmalet Porcelæn, Bogbinderarbejde, endvidere havde vi en Montre fra Fru Annalise Schmidt, Slagelse, (Sølvsmedearbejde), væsentlig det samme som i Kolding.

Alt i alt blev »Kvindernes Udstilling« og saa her meget vellykket, og gav et tilfredsstillende Overskud, trods den næsten latterlig lave Entré af 25 Øre. Til det heldige Resultat bidrog dog væsentlig de mange gode Gaver, der dels blev solgt, dels bortloddet, en udmærket Tombola, og en særdeles fin og fiks Restaurant ovenpaa, hvortil alt Bagværket var skænket, ligesaa The, Kaffe o. s. v. Udstillingen lukkedes Tirsdag Middag den 7. Maj.

Mandag mellem 12 og 2 var de øverste Pigeklasser fra Real- og Kommuneskole inviterede og den sidste Formiddag indbødes de Gamle fra de to Alderdomshjem og trakteredes med Kaffe.

Denne Udstilling vil sikkert have gavnet vor Sag, ikke blot ved det pekuniære Udbytte, men ved at skaffe nye Medlemmer, som dog er Hovedsagen.

s.

Lige Ret til Døden.

Under denne Overskrift har der i Bladet »København« været ført en Diskussion om det rigtige eller det urigtige i, at Kvinden som en Selvfølgelighed skulde reddes først ved Lejligheder som »Titanic«s Undergang.

Indlederen, Fru Ch. Eilersgaard, fastholdt, at Kvinder dér skulde have samme Ret som Mænd til at vise Storsind, Mod og Ædelmod.

Alle de øvrige skrivende mente — uden at ville nægte hende Lov til dette — at tog man Ridderligheden og den stærkeres Værnen om den svagere bort, vilde det resultere i, at Redningsarbejdet vilde udarte til en vild Kamp om at komme i Baadene, og at de stærkeste altsaa vilde sejre.

Jeg maa tilstaa, at jeg, da jeg læste om den forfærdelige Ulykke, tænkte: »Er det egentlig retfærdigt, at alle Kvinderne skal reddes først? Vilde det ikke være rimeligt, om en enligstillet, ældre Kvinde gav sin Plads i Baaden til en